

Dosarul nr. 2ra-271/21

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: S. Vișcu

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: I. Secrieru, I. Cotruță, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Gheorghe Străisteanu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Străisteanu împotriva Verei Ivanov cu privire la constatarea încălcării dreptului de a nu fi supus la tratamente degradante și a dreptului la respectarea onoarei, demnității și reputației profesionale și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 3 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă:

La 22 martie 2019, Gheorghe Străisteanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Verei Ivanov, solicitând constatarea încălcării dreptului său de a nu fi supus la tratamente degradante și a dreptului la respectarea onoarei, demnității și reputației profesionale și încasarea sumei de 9 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin încălcarea dreptului de a nu fi supus la tratamente degradante și a dreptului la respectarea onoarei, demnității și reputației profesionale.

În motivarea acțiunii a indicat că la 6 noiembrie 2018 a expediat în adresa Inspectoratului Național de Patrulare o plângere în care a menționat că la data de 5 noiembrie 2018, ora 08:15, conducea regulamentar automobilul care îi aparține cu drept de proprietate pe str. Dragoș Vodă din com. Trușeni, iar conducătorul altui automobil cu n/î ZXF 807, încălcând intenționat regulile de circulație, fără să cedeze automobilul care circula pe drum prioritar, a ieșit din ograda casei, a pus automobilul în drum și a blocat trecerea, iar la cerințele să deblocheze drumul a refuzat categoric” A solicitat să fie recunoscut în calitate de victimă, identificarea datelor persoanei care se afla la volanul automobilului, cu pornirea procesului contravențional și examinarea prezentei plângeri în termenul stabilit de lege.

La 18 ianuarie 2019, angajații Inspectoratului Național de Patrulare au întocmit în privința Verei Ivanov Anton, procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 04563261 și au emis o decizie prin care contravenienta a fost sancționată conform prevederilor legii. Iar la 7 februarie 2019, Gheorghe Străisteanu a fost audiat și recunoscut, prin ordonanță în calitate de victimă, contravenienta Vera Ivanov a

recunoscut fapta ilegală comisă, însă a refuzat să repara prejudiciul material și moral cauzat.

A invocat că în urma acțiunilor ilegale comise de Vera Ivanov, a suferit psihic, manifestate prin sentimentul de anxietate, stres, neliniște, perturbarea vieții, disconfort și retrăire, imposibilitatea savurării modului obișnuit de trai, sentimente de incapacitate de a-se bucura în modul cuvenit de garanțiile prescrise de Lege, sentimente de frustrare, nedreptate și umilință, nervi, griji, afectare sufletească. Astfel, estimând prejudiciul moral cauzat prin contravenție în mărime de 9 000 lei.

Prin hotărârea din 7 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Străisteanu împotriva Verei Ivanov cu privire la constatarea încălcării dreptului de a nu fi supus la tratamente degradante și a dreptului la respectarea onoarei, demnității și reputației profesionale și repararea prejudiciului moral, s-a respins ca neîntemeiată.

Împotriva hotărârii primei instanțe, la 13 iulie 2020, Gheorghe Străisteanu a declarat apel.

Prin decizia din 3 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Gheorghe Străisteanu și s-a menținut hotărârea din 7 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea soluției date, instanța de apel a conchis că este întemeiată concluzia primei instanțe care a concluzionat că întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție în privința Verei Ivanov, nu acordă dreptul de a pretinde la repararea prejudiciului moral, or, obligația de a dovedi faptul cauzării prejudiciului moral (suferințelor psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral aceasta trebuie să indice în ce circumstanțe relevante și în baza căror acțiuni/inacțiuni i-au fost cauzate suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea.

La fel, a reținut că prima instanță just a conchis că reieșind din art. 3 din Convenție, tratamentele degradante se comit doar de persoanele publice în exercitarea atribuțiilor de serviciu (agenții forțelor de ordine; alți agenți ai statului în plan central și local; poliția sau alte servicii similare ale statului). Or, la caz pârâta nu a aplicat tratamentele degradante invocate de reclamant în exercitarea atribuțiilor de persoană publică, deoarece este un particular, la fel ca și reclamantul, respectiv pârâtul nu poate fi considerat în speță subiect de drept al tratamentelor degradante invocate de reclamant.

Corespunzător, în circumstanțele în care în ședința de judecată nu a fost demonstrat prin probe concludente încălcarea drepturilor apelantului de către pârâta/intimată cât și suportarea unui prejudiciu moral, Colegiul instanței de apel a reținut ca întemeiată concluzia primei instanțe, care a respins integral acțiunea.

La 3 decembrie 2020, prin intermediul poștei (f.d.150), Gheorghe Străisteanu a declarat recurs împotriva deciziei din 3 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei și a hotărârii, rejudecarea cauzei în instanța de recurs și pronunțarea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată înaintată să fie admisă.

În motivarea recursului, recurentul a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând temeiurile de recurs prevăzute de art. 432 alin. (2) lit. a) și c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Astfel, a remarcat că prima instanță și instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul reține că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în recurentului, prin intermediul poștei, la 1 decembrie 2020 (f.d. 133), iar cererea de recurs a fost depusă la 3 decembrie 2020, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 22 ianuarie 2021 în adresa intimetei a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Gheorghe Străisteanu cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Prin referința din 22 februarie 2021, intimata Vera Ivanov a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Gheorghe Străisteanu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Gheorghe Străisteanu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan